

de nu har helt kontrol over det. Og hvis der er noget, som de ikke decideret kan stemme ned, kan de i det mindste lægge det i et udvalg. Så sker der ikke noget, og så går der 10 år, og så er sagen i øvrigt forældet.

Sundhedsministeren var også dygtig ved at sige: Vi har nedsat en sygehuskommission, og den vil lave et fint analysearbejde, der vil være færdigt allerede den 1. oktober. Hvis der så kom noget ud af det, kunne alle blive glade. Men hvad er det, den kommer med? Den kommer med et forhandlingsoplæg.

Det lyder jo meget godt. Dengang jeg gik i skole, var et forhandlingsoplæg noget, man forhandlede sig frem til. Men sundhedsministeren skyder det øjeblikkelig i sænk ved på regeringens vegne at sige, at hvis man ikke kan blive enig med dem, man skal forhandle med, skal der lovgives.

Det er faktisk ikke nogen særlig venlig måde at starte en forhandling på, og jeg håber, at vi her i dag i det mindste kan få indenrigsministeren, som plejer at være rimelig forhandlingsvenlig, til at trække noget af det tilbage, så det ikke skal være på den måde, vi skal lave hele reformen: at alle disse fine udvalg, der er nedsat – om det er et hovedstadsudvalg, en sygehuskommission eller en opgavefordelingskommission – skal komme med et forhandlingsoplæg, og hvis man ikke makker ret og siger javel og tak, bliver det ved lovgivning, som man prøver at finde et flertal her i Folketinget for bare at gennemtrumfe. Så vil jeg godt garantere, at så er der i hvert fald ikke noget af det, der kommer til at fungere.

Fremskridtspartiet er enige i, at der er behov for en hovedstadsreform, men vi er også enige i, hvad der er blevet sagt fra flere sider: at det godt kan være, at vi skal til at tænke lidt abstrakt. Det er ikke rigtig lykkedes indtil nu.

Indenrigsministeren har forsøgt. Hun forsøgte på en måde, som vi alle sammen var enige om måske var en lille smule abstrakt ved at sige, at vi tager strukturen først, og så bagefter, når vi har besluttet, hvordan det skal se ud, finder vi ud af, hvad det skal indeholde.

Det blev lidt bagvendt, og jeg er egentlig talt ked af det, for jeg tror, vi havde et godt indhold, der kunne være blevet puttet i. Jeg tror faktisk godt, vi kunne have nået frem til noget fornuftigt og have fået lavet et samarbejde mellem de kommunale organisationer – et reelt samarbejde, altså ikke et statsligt diktat.

Det er det, som Venstre elsker at kalde for decentralisering, og jeg vil gerne bruge det ord, for det er decentralisering, jeg taler om, decentralisering fra staten til kommunen og decentralisering fra amtet til kommunen. Det er dér, folk føler, at der er nogle, der taler deres sag, og det er dér, de har en chance for at følge med i, hvad der sker.

Vi kan også godt tage skridtet fuldt ud. Fremskridtspartiet har mange gange fremsat beslutningsforslag om, at amterne skal nedlægges. Det skal de. Vi så en mulighed i det, som indenrigsministeren kaldte den store region. Derved ville vi have fået trukket alle tænderne af dette kæmpeamt, fordi de reelt kun kunne lave planer, der så skulle udføres i kommunerne.

Det var en meget positiv tanke, og vi ville gerne have gået det skridt videre og sagt, at alle amterne lige så godt kan blive nedlagt. Vi skal lave og have et regionalt samarbejde. Man har fundet ud af det i de jyske kommuner. De kan læne sig tilbage og grine godt ad os, når vi diskuterer, hvad der skal ske i København. Men hvorfor i alverdens riger og lande ikke give de københavnske regionkommuner en reel mulighed for at lave et sådant regionalt samarbejde og så få kompetencen lagt ud i kommunerne?

Hvis man skal have et sådant regionalt samarbejde, hvis man skal have lavet enten et lille storamt eller et storamt, eller hvad man ønsker at kalde det, mener Fremskridtspartiet helt klart og tydeligt, at så skal det ud til folkeafstemning. Til forskel fra hr. Klaus Hækkerup er vi ikke bange for at lægge tingene ud til folkeafstemning, og jeg synes helt ærligt, at selv om Socialdemokratiet kan have så meget imod at lægge små ligegyldige ting, hvad Socialdemokratiet mener det er, som flygtningepolitik og indvandrerpolitik og Øresundsbro og Storebæltsbro og – nej, jeg behøver ikke nævne flere af de områder, hvor vi har bedt om at få folkeafstemning, må selv hr. Klaus Hækkerup dog erkende, at her er der noget, der virkelig vedkommer borgerne. Det vedkommer borgerne i Københavnsområdet, om vi skal have en sådan ny struktur, og derfor må det dog være rimeligt, at selv en socialdemokrat kan erkende, at her ville det være en god idé med en folkeafstemning.

Angående dagsordenerne vil jeg blot til sidst sige, at der er såmænd ikke noget forkert i den dagsorden, der er fremsat af Dansk Folkeparti. Men jeg føler ikke, at det i dag er amternes nedlæggelse, vi taler om. Det er hovedstadsområdet, og jeg vil sige, at der er bestemt heller ikke